LA CIUTAT

Segona època — Any I — Núm. 1 — Preu: 10 cèntims

DIA I DEL MATI

Barcelona, dimarts, 13 de novembre del 1934

EL TEMPS. — Pel curs inferior de l'Ebre, camp de Tarragona i Priorat, dominen vents forts del nordest i cel nebulós. Per la resta de Catalunya, el temps és variable, amb cel també mig núvol, però els vents són fluixos.

Les temperatures extremes han estat les següents: màxima, 6 graus sota zero, a Núria, on el gruix actual de la neu és de 2 centímetres.

Saludem els republicans de Catalunya

VELLS AMICS

Avui reprèn «LA CIUTAT» la seva publicació interrompuda temps ha. Tot torna. «LA CIUTAT» va nèixer en una època de lluita i de vibració ciutadana, al temps de la proclamació de la República. Instaurat el nou règim, desaparegué. Deixà el camí lliure a altres publicacions germanes o amigues a les quals se sentia unida per lligams d'afecte o de sentiments. Avui — el que són les coses — «LA CIUTAT» torna. No pas desfigurada pel temps, sinó millorada. Amb més experiència — els anys no passen endebades —, i amb el ferm propòsit de complir el seu comès amb la dignitat que havia estat la seva norma.

Es per això, perquè és una continuació i no pas un diari nou, que a la capçalera d'aquesta primera pàgina s'hi llegeix «LA CIUTAT» i no cap altre nom. Això ens estalvia de presentar-nos. Això ens evita la feina, de vegades una mica feixuga, de dir als nostres lectors quí som, a què venim i el que pensem. Som amics de temps, vells amics, i ens coneixem prou. Sabem — no cal que ningú ens en faci retret — que el nostre diari, el diari dels que el llegiu i dels que el fem, no serà potser, aquell diari complet que tots voldríem. Es qüestió de paciència, de bona voluntat i, sobretot, de comprensió. La capçalera vermella, en aquest cas, té la significació d'un semàfor. Cada hora té els seus imperatius, cada circumstància, les seves exigències. Ara és hora de serenitat. Són moments de meditació. De molta meditació. Com a catalans i com a republicans que som. Com a homes conseqüents i com a ciutadans no pas de Barcelona, sinó de Catalunya.

Esperem — i ho demanem amb tots els respectes que calgui — que ens serà permès, des d'aquest lloc, saludar els amics, els companys, els familiars que circumstancialment no són entre nosaltres. Que ens serà permès, també de recordar els que ja no hi seran mai més. Hom no pot desprendre's d'uns afectes, d'uns sentiments que vénen d'anys, sense més ni més. Seguim el nostre camí, a estones planer, a estones costerut i accidentat, amb la decisió del que persegueix una fita visible i palpable. Com més costa un fill, més se l'estima la mare. Com més difícil és el camí, més delit a devorar-lo.

«LA CIUTAT» reapareix en moments difícils. I aquesta circumstància ha d'ésser d'efectes reactius per als que la fem. En les hores difícils els homes es coneixen i ara ens podrem conèixer a fons.

Amics tots, salut!

A Mèxic continuen les detencions de bisbes i clerecia catòlica

Mèxic, 12. — El procurador general de la República, senyor Portes Gil, ha ordenat la detenció de monseyor Leopold Ruiz Flores, delegat del Sant Pare a Mèxic, i de monsenyor Josep Jesús Manrique i Zárate, bisbe de Huejutla (Estat d'Hidalgo). Hom els acusa de fomentar la sedició entre la clerecia catòlica.

Poques hores abans de la seva detenció, monsenyor Ruiz Flores publicà una carta oberta, en la qual es refutaven les acusacions del Govern contra l'Església i els catòlics en general, i es declarava formalment que tant aquella com aquests estaven completament al marge de l'acusació de què se'ls fa objecte tot presentant-los com a elements revolucionaris. Afegia l'esmentat interessant document — que transemeteren íntegre els corresponsals dels Estats Units — que «els catòlics mexicans saben perfectament que l'Església no desitja adquirir el reconeixement dels seus drets per mitjans revolucionaris».

Mentrestant, la persecució s'intensifica arreu del país. A les Chiapas, les autoritats han cremat públicament totes les imatges religioses extretes dels temples clausurats.

A Las Chiapas és on es mostra amb més fermesa l'ofensiva contra els catòlics. Han estat expulsats tots els clergues, els quals han hagut de refugiar-se a Guatemala, i s'han practicat nombroses detencions de religiosos i fidels.

Tots els edificis catòlics estan a poder de les autoritats.

Davant el plebiscit del Sarre

Anglaterra prepara una policia especial per al manteniment de l'ordre al territori del Sarre

Londres, 12. — Davant la proximitat de la celebració del plebiscit del territori del Sarre, allò que ha preocupat més les altes personalitats de la Societat de Nacions encarregades de l'organització de dita consulta popular, ha estat indubtablement el problema del manteniment de l'ordre públic en el territori sobre la base d'una absoluta neutralitat.

Com hom recordarà, la Societat de Nacions sol·licità del Govern confederal de Suïssa el recrutament d'una força policíaca capaç de mantenir l'ordre en l'esmentat territori. Com que el Govern de Suïssa creu que la prestació d'aquest servei podria posar en perill la seva neutralitat tradicional, per ésser facilíssim en dites circumstàncies una intel·ligència amb els Governs alemany o francès, el Comitè especial internacional sol·licità del Govern anglès l'organització d'una milícia en el mateix sentit.

A les primeres negatives del Govern anglès, seguí un llarg silenci, que ha acabat amb una notícia important que publica el Daily Mail, el qual diu poder assegurar fonamentadament que actualment el Foreign Office es ve ocupant amb molta cura del recrutament d'oficials de reserva de l'exèrcit anglès, per a formar les forces de policia del Sarre durant la celebració del plebiscit.

Els oficials reservistes anglesos, que al Sarre tindran el grau de capità o de tinent i guanyaran de 60 a 70 lliures esterlines mensuals, hauran de tenir més de 45 anys d'edat, i hauran de conèixer perfectament l'idioma alemany.

Els treballs d'organització d'aquesta força són efectuats pel Foreign Office amb molta cura i reserva, per tal de no alarmar l'opinió pública, la qual, evidentment, a Anglaterra, es pronuncia a favor de la neutralitat anglesa dvant el Sarre.

Crisi del Govern belga

Brusselles, 12. — Confirmant les notícies anteriorment comunicades, s'afirma que el Govern està virtualment en crisi, i que aquesta es inevitable.

Als círcols polítics es creu que a menys que la situació s'arrangi inopinadament aquesta nit o demà al matí, a la sessió parlamentària de la tarda el Govern anunciarà la seva dimissió a la Cambra.

L'equip del F. C. Barcelona, degà del futbol català, ha obtingut altra vegada el Campionat de Catalunya. Heus aci el conjunt que actuà diumenge passat a Sarrià

(Foto Puig Farran)

EL NOU GOVERN FRANCES

El ministeri Flandin ha estat presentat al President de la República. Heuvos-el-aci, fotografiat a la sortida de l'Elisi

D'esquerra a dreta, primer rengle: German Martin, Marcel Regnier, Eduard Herriot, P. E. Flandin, President del Consell; Lluís Marin, Pere Laval, M. Mallarmé

Segon rengle: Enric Roy, Lluís Rollin, Jordi Pernot, B. Pranier, Marchandeau, Queuille, Jordi Mandel

Tercer rengle: Pietri, general Denain; General Maurin; Casser, Jordi Rivellet, William Bertrand i Pau Jacquier

(Foto. Grafinform)

A complir condemna

Han arribat a Càdiz els comandants Sala i Bosch i els capitans Escofet, López i Luengo

Càdiz, 12. — Diumenge a la tarda entrà en aquest port el destructor «Almirante Baldés», procedent de Barcelona. L'arribada d'aquest vaixell de guerra havia estat anunciada oportunament el qual porta a bord diversos oficials condemnats pels recents Consells de guerra celebrats a Barcelona.

Al port s'havien adoptat bastants precaucions.

El vaixell ha emprat per tal de cobrir la distància entre Barcelona i Càdiz, 18 hores.

Un capità i sis parelles de la Guàrdia civil es feren càrrec dels condemnats i els traslladaren al Castell de Santa Caterina, on ingressaren ocupant les celles que els havien estat preparades, a les set de la tarda.

Els condemnats que han ingressat al Castell de Santa Caterina, són els comandants Francesc Bosch i Ricard Salas, i els capitans Frederic Escofet, Francesc López i Lleó Luendo.

Alemanya tornaria a la Societat de Nacions si se li reconeixia la igualtat de drets

Berlin, 12.—El «Berliner Tageblatt» publica un llarg article editorial sobre la situació d'Alemanya en l'actualitat i especialment en el que es refereix a la seva retirada de la Societat de Nacions.

En aquest article es lamenta que Alemanya hagi quedat aïllada internacionalment i es posa de relleu la gran importància de la Societat de Nacions com a punt de concentració de tots els punts de vista internacionals, amb la qual cosa —diu en aquest editorial— s'eviten obtuses interpretacions.

Els elements oficials d'Alemanya insisteixen aquests dies que no volen tornar a Ginebra, però l'article del «Berliner Tageblatt» és considerat per alguns observadors polítics com a indicació d'un desig secret d'Alemanya de tornar a la Societat de Nacions mentre, naturalment, li fos reconeguda pràcticament la igualtat de drets.

En aquest article editorial, signat per Paul Schäffer, redactor cap de l'esmentat periòdic, s'expressa l'opinió de què l'absència del Japó no pugui perdurar indefinidament i que és probable que en un moment donat els Estats Units decideixin entrar a l'organisme de Ginebra. Si això ocorregués, l'aïllament d'Alemanya seria molt més acusat. L'articulista diu que, en la seva opinió, Alemanya tornaria a Ginebra amb la sola condició que se li atorgués la igualtat de drets.

L'esmentat article acaba amb el paràgraf següent:

«Sigui com sigui, la Societat de Nacions ha d'ésser considerada tal com és. Adoleix de totes les imperfeccions inherents a totes les obres humanes però té una indubtable importància política. En el gran debat que nosaltres estem sostenint sense treva contra la major part d'Europa, la Societat de Nacions constitueix un element importantíssim que s'ha de tenir en compte. En aquests moments en què nosaltres estem lluny, hem de concentrar la nostra atenció damunt Ginebra per tal que no sigui dissipat el que se'ns deu.»

POLITICA CATALANA

UNA DECLARACIO DEL SR. PERE COROMINES

El senyor Pere Coromines, ha declarat, a prec de les més destacades personalitats de l'Esquerra que estan detingudes que, salvant tota la independència i les opinions de representants polítics afiliats a l'Esquerra que estan en llibertat i poden actuar políticament, no pot ningú atribuir-se llur representació. Creuen les personalitats detingudes, a més d'això, que s'han produït fets nous i que caldrà orientar sobre ells en l'esdevenir la política a Catalunya, i es reserven el dret d'explicar en el seu dia la seva actitud i la de tots.

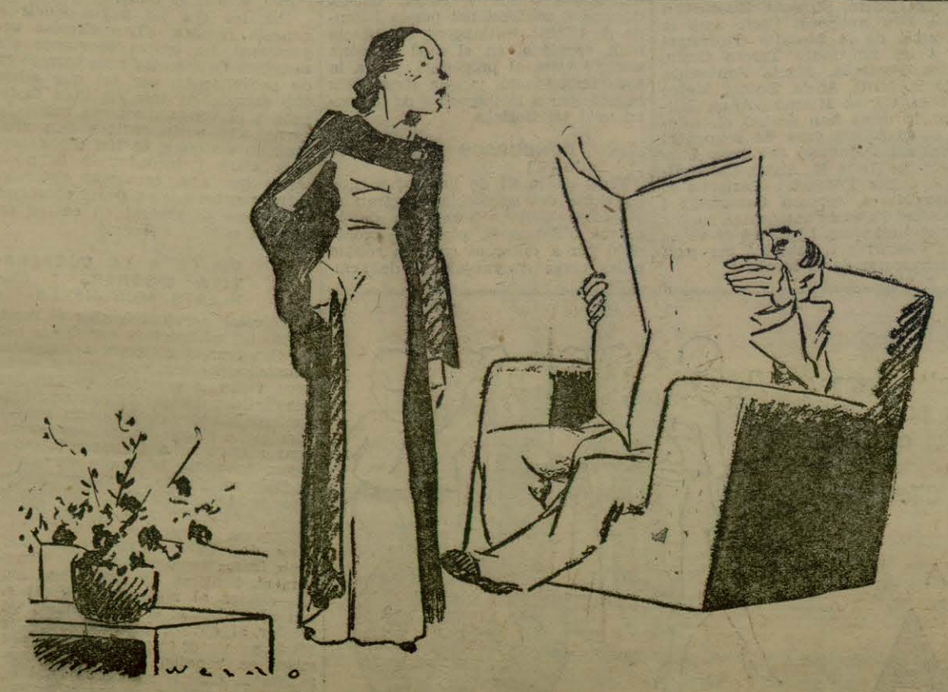

—Mira, el Barcelona és altra vegada campió.
—Sí noi; tot torna.

CATALUNYA

Aquesta vegada, passat el gran trontoll de les jornades catalanes d'octubre, predomina, dins l'Estat espanyol, el parer que Catalunya ha de seguir tenint una autonomia més o menys ampla. Els de la menor amplitud potser són més que els de l'amplitud major. Però els qui a cara descoberta demanen l'anul·lació total de les nostres institucions i de les llibertats són ben pocs.

Ara no han estat pronunciades a les Corts espanyoles ni han estat escrites als periòdics madrilenys, paraules com aquelles que un dia pronuncià el famós senyor Sagasta en ple Parlament: «En España no hay regiones; no hay más que provincias.» *Concepció que Alfons el Darrer expressava, al començ de la dictadura, amb el seu brindis davant el senyor Puig i Cadafalc:* «Por las cuatro provincias catalanas!»

* * *

Aci hi ha Catalunya. Ara tothom ho reconeix. Ho reconeixen els uns per al blasme, els altres per a la lloança, els altres per a la pura constatació objectiva. Ho reconeix tothom. Ho reconeixen els partits, els polítics, els periòdics, els ciutadans.

El modest mot de «regió», que Sagasta, des del punt de mira unitari, rebutjava i maleïa, és dins als textos constitucionals i estatutaris de la República espanyola.

Aci hi ha Catalunya. Doneu-li, en l'aspecte polític o històric o científic, el caràcter que vulgueu. El fet és que Catalunya existeix, i viu, i perdura. Per això ningú no pretén avui que la Generalitat creada l'any 1931 *mori com la Mancomunitat creada l'any* 1914. *Els qui actualment treballen, segons sembla, en conjuminar un règim d'interinitat asseguren que llur feina és la d'un simple i provisional redreç.*

* * *

De segur que nosaltres no estarem d'acord amb el contingut concret del redreç que es prepara. Considerem que no caldria altra cosa sinó fer entrar en joc les disposicions estatutàries i legals per a restablir la normalitat política a Catalunya. Però no ens és avinent el discutir ara aquest punt importantissim. La cosa profundament significativa, al nostre entendre, és que s'ha generalitzat la convicció que Catalunya és una entitat moral d'una vitalitat prou notòria per a promoure la unanimitat pràctica en la reconeixença de la necessitat d'un règim propi.

Jurídicament, políticament i democràticament, la vigència de la Constitució i de l'Estatut implica l'aplicació de llurs respectives disposicions. Tot allò que es faci o es desfaci en aquest terreny haurà d'ésser discutit en el seu dia. Tanmateix no hi ha perill que es torni a dir que Catalunya no existeix, que només existeixen les quatre províncies catalanes.

Hi ha Catalunya. Hi ha Catalunya quan l'autonomia és plena, quan és limitada i quan és nulla. Hi ha Catalunya sempre.

Optimisme, doncs? Sí. Un optimisme més fort que els dolors i les caigudes. Un optimisme que troba la seva fórmula en aquella invocació triplicada de l'inoblidable Martí i Julià:

Catalunya, Catalunya i Catalunya!

A. ROVIRA I VIRGILI

EL CONSELL DE MINISTRES D'AHIR

Acordà que el nomenament de delegat del Govern a Catalunya el faci el mateix Govern i aixecà la suspensió de «El Diluvio» i «La Publicitat»

Es suprimida la censura parlamentària

DECLARACIONS DEL SENYOR LERROUX ABANS DEL CONSELL

Madrid, 12. — A les cinc de la tarda arribà a la Presidència el senyor Lerroux.

Els periodistes li demanaren notícies i digué que no sabia res.

—Es tractarà en el Consell del dictamen emès per la ponència ministerial sobre la situació de Catalunya? — preguntà un informador.

—Jo així ho espero — respongué el cap del Govern.

—I referent a aquest assumpte, es farà el nomenament de delegat a Catalunya o aquest nomenament el farà la Cambra?

—En una de les propostes que hi ha, es diu que el nomenament el dictarà la Cambra, però jo en porto una altra en la qual el nomenament es fa pel Govern. Així és que no sé en definitiva què s'acordarà.

Després li preguntaren si coneixia la nota del senyor Albornoz.

—Si que la conec — respongué —. La conec des d'ahir i vaig creure que es publicaria en la «Hoja Oficial» d'avui, però he vist que no ho ha fet, i potser aquesta nit la publiqui la Premsa. Jo tenia interès que fos insertada, fins al punt que vaig cridar per telèfon al Governador civil per tal de dir-li que si dins de les normes que se segueixen per a la censura servia d'alguna cosa la meva indicació, pregava que deixés la seva publicació.

Es considera atacat el senyor Albornoz i es defensa i jo no puc negar-li aquest dret. S'ha sentit molestat per les paraules que vaig pronunciar el dissabte, i en la seva nota puntualitza. Es basa en el fet que el Parlament no ha acceptat la dimissió, però per a mi és igual que es doni per assabentat.

Això, senyors, em recorda aquell adagi que diu: «La habilidad del barbero consiste en sacar patilla donde no hay pelo». I res més.

* * *

Madrid, 12. — En arribar el ministre de la Guerra a la Presidència per tal d'assistir al Consell, els periodistes li preguntaren si en la conferència celebrada amb el general Gómez Morató havien tractat d'afers d'importància, i el senyor Hidalgo es limità a respondre que solament havien parlat de coses corrents.

—¿Porteu decrets d'importància al Consell de Ministres?

—No. Solament coses normals.

—¿El general Gómez Morató se n'entornarà aviat cap al Marroc?

—No ho sé.

Quan arribà el ministre de la Governació digué als informadors que, després de parlar amb ells al migdia, no havia rebut cap notícia d'interès.

Hom li preguntà prop de l'ingrés al cos de policia dels agents que foren nomenats per la Generalitat de Catalunya.

—Entre les proposicions que porto avui al Consell — digué el senyor Vaquero — n'hi ha una que tracta d'aquesta qüestió. En la referència oficiosa, en acabar, ja veureu de quina manera s'ha resolt.

— Es que hom diu — insistí un periodista — que el senyor Benzo, que estigué a Barcelona, portava el propòsit de fer que els esmentats agents ingressessin a l'escalafó de la policia de l'Estat, mitjançant un curs abreujat a l'Escola de Madrid.

—No us impacienteu — respongué el ministre, — perquè és un dels aspectes que porto a les ponències, que, com us he dit, sotmeto avui a l'aprovació del Consell. I mentre no estigui resolta, no puc avançar res.

En aquell moment entrà el ministre de Comunicacions, i en preguntar-li si portava alguna proposta referent al projecte de Llei de Premsa, respongué que el ponent que entén en aquest assumpte era el ministre de la Governació.

En la pròxima setmana jo sotmetré el cas de la Premsa estrangera i la transmissió de notícies des d'Espanya.

Els altres ministres no feren cap manifestació. El Consell de ministres quedà reunit als volts de les sis de la tarda.

A les nou de la nit acabà el Consell de ministres.

El ministre de Justícia, senyor Aizpún, manifestà als periodistes que en efecte, havien tractat de l'aixecament de la prèvia censura en les sessions de Corts, però que el senyor Lerroux seria qui donaria la referència del Consell.

Un periodista va preguntar-li si ha via acabat l'estudi i aprovació de la Ponència referent a Catalunya, i el ministre respongué que s'havia aprovat en gran part i que es presentarà ràpidament a les Corts. Cal esperar que retorni el President de la República per tal que signi l'oportuna autorització.

¿El nomenament de delegat del Govern, el farà el Govern o les Corts?

— El Govern — contestà el senyor Aizpún. — Però, en fi, ja es determinarà referent a això.

Un altre periodista li preguntà si s'havien ocupat de l'organització del Tribunal Suprem.

— Sí, i també d'una disposició addicional de la Constitució que es

(Passa a la pàgina 7)

LES CORTS

L'ordre del dia per a la sessió d'avui

Madrid, 12. — L'ordre del dia a la sessió de demà del Congrés és la següent:

Dictament de la Comissió de Pressupostos sobre el de despeses de les obligacions generals de l'Estat per a l'any 1935.

Dictamen de la Comissió de Pressupostos sobre el de despeses de les obligacions dels departaments ministerials per a l'any 1935, de les seccions següents:

Secció segona. — Ministeri d'Estat. Vot particular del senyor Rodrigues de Viguri.

Secció tercera. — Ministeri de Justícia.

Secció cinquena. — Ministeri de Marina.

Secció 12. — Ministeri de Comunicacions.

Secció 15. — Participació de corporacions i particulars d'ingressos de l'Estat.

Dictamen de la Comissió de la Presidència, novament redactat, sobre el projecte de llei d'Incompatibilitats. Vots particulars dels senyors Calvet, Alvarez Robles, Lazcano, Alonso de Armiño i Picavea a l'article 1er., i dels senyors Pellicena i Acuña, i senyora Nelken, als articles 1er., 2on. i transitori.

Dictamen de la Comissió d'Agricultura sobre el projecte de Llei donant caràcter de tal al decret del 19 de gener de l'any en curs pel qual s'establiren noves normes per al funcionament de l'Institut del Foment del Cultiu Cotoner. Informe de la Comissió de Finances.

Projecte de Reglament de les Corts redactat per la Comissió. Vots particulars dels senyors Alonso de Armiño, Besteiro i Pedregal.

Dictamen de la Comissió d'Hisenda sobre la proposta de llei modificant diversos articles de l'Estatut municipal. Vots particulars dels senyors Gaza i Ruiz Valdepeñas.

Dictamen de la Comissió de Justícia sobre el projecte de llei modificant les disposicions i preceptes que fins ara venen regint per tal d'evitar la tinença il·lícita d'armes i explosius. Vot particular del senyor Reig.

Dictamen de la Comissió d'Agricultura sobre el projecte de llei de protecció a parellers i petits llauradors.

memoriaesquerra.cat — La Ciutat [Barcelona, 1934-1935], 13/11/1934, pàgina 1